

Særvtrykk av Aftenposten for 7. mai 1945. Nr. 207.

Den nasjonale regjering er Norges lovlige og faktiske regjering. Den krever lojalitet og lydighet inntil den eventuelt blir avløst på lovlig måte av annen lovlig regjering.

Regjeringen innbyr til samarbeid på bredeste basis med alle positive krefter som vil opprettholde ro og orden og skåne landet for krig og borgerkrig.

Redegjørelse fra ministerpresident Quisling.

For få dager siden utgikk budskapet over verden at Adolf Hitler, det tyske rikets fører og rikskansler, hadde funnet heltedøden på sin kommandoplass i Berlin under den historiske kamp han førte for å hindre den bolsjeviske ødeleggelse av hans fedreland og av Europa.

Med Adolf Hitler er en av de historiske skikkelser gått bort som skaper epoker i menneskehetens historie. I denne tid hvor livsanskuelser og verdensmakter utkjemper den bitreste kamp som også avspeiler seg i de enkelte folk og mennesker, vil vurderingen av hans person og innsats også stå i splittelsens tegn. Og hvis Europa ikke går under i bolsjevismen, så vil sikkert framtiden erkjenne at den europeiske kulturs og sivilisasjons redning skyldes fremst av noen Adolf Hitler, som gjennom nasjonalsosialismen gjorde Tyskland til et så mektig bolværk at det kunde bryte den røde stormflods kraft. Selv sammenliknet han gjerne sit liv og sin innsats med Martin Luthers.

Men hans livs store tragedie, som ble hele vår verdensdels tragedie, var at det trass i alle anstrengelser ikke lyktes ham å skape grunnlaget for fred og samarbeid mellom England og Tyskland, et samarbeid som vilde ha sikret verdensfreden og nøytralisert bolsjevismen. Han har med sterke ord like overfor meg gitt uttrykk for at dette hadde vært hans største ønske og oppriktigste vilje.

Hitler var også en oppriktig Norgesvenn. Ingen beklaget mere enn han at begivenheternes utvikling tvang Tyskland til inngrep i Norden, hvor han også mente at Tysklands interesse ellers vilde ha vært best tilgodesett ved Norges og Nordens nøytralitet. Det var en stor skuffelse for ham at utviklingen skapte en bitterhet mot Tyskland i det norske folk. Ved sin heltedød har Adolf Hitler nå beseglet sitt store livsverk og gitt det en uimotståelig livets kraft, som vil vise sin styrke utover stundens vanskeligheter.

Norske kvinner og menn. De begivenheter vi nå gjennomlever er den alvorligste krise i Europa siden vår europeiske sivilisasjon framstod på Romerrikets ruiner for over 1500 år siden.

Denne uttalelse kan synes overdreven og unaturlig for den som i disse dager følger seiersglede over Tysklands og nasjonalsosialismens nederlag. Men den er ikke overdreven. Den er sann og selvfølgelig.

Europa under bolsjevismen.

Den fare som for de fleste fortønt seg som en illusjon — faren for at Europa skulde bukke under for bolsjevismen, står foran sin virkeliggjørelse. Bolsjevismen behersker i dag ikke bare hele det tidligere russiske rike, Finland og Polen innbefattet, og dertil også Donau og Balkanlandene. Den har erobret halvparten av Tyskland og har plantet den røde fane på rikskanselliet i Tysklands hovedstad. Italia er gjennomstyret av bolsjevismen. Det siste valg i Frankrike viser også at denne tidligere stormakt er fullmoden for kommunismen, og i Spania har den røde borgerkrigen etterlatt et åpent sår som lett kan bryte opp.

Den harde kjensgjerning vi står overfor er således at av det europeiske kontinentets befolkning på rundt

300 millioner mennesker er 300 millioner under Moskvas herredømme og minst 100 millioner til er halvvegs behersket av kommunismen. Det kommunistiske spøkelse, som Marx og Engel i 1847 mante fram i det kommunistiske manifest, er i sannhet i det Herrens år 1945 blitt til en fryktelig realitet. Hva særlig Norden angår er Finland og Nord-Norge allerede prisgitt bolsjevismen. Samtidig omklammer denne Skandinavia langs hele Østersjøen, derav Nord-Tyskland fram til bare få mil fra Danmark. Mange kjensgjerninger i Sverige er tydelige tegn på hvor sterkt også vårt nordiske nabofolk er infisert av kommunismen. Nord-Sverige er rødt og ingen uheldet iakttagelse kan tro at Sveriges 10—20 divisjoner selv med anglo-amerikansk støtte vil kunne danne noe effektivt bolværk mot Ruslands hundrer av divisjoner, hvis det først er anarki i Norge. At bolsjevismens mål er en skandinavisk sovjetrepublikk innen rammen av verdensrevolusjonen, er det desverre altfor mange sikre beviser for.

Mine landsmenn, dette er den dystre bakgrunn mot hvilken vi må se situasjonen idag også for vårt lands vedkommende. Selv om tankene naturlig først og fremst beskjefter seg med den tyske forsvarsmakts stilling og skjebne i Norge og de ting som henger sammen dermed.

Like overfor denne alvorlige militære og politiske utvikling er det min plikt å komme med en redegjørelse, og jeg finner ikke grunn til å be om unnskyldning for at jeg gir denne redegjørelse en noe personlig tone.

15 års kamp mot bolsjevismen.

Jeg har nå i femten år utøvd politisk virksomhet i dette land, etter at jeg i mange år hadde oppholdt meg i Russland og ervervet meg et grundig kjennskap til Russland og til bolsjevismens vesen og mål. Jeg vendte tilbake til Norge for å gjøre hva jeg kunde for å hjelpe til å berge mitt folk og fedreland gjennom den verdensstormen, verdenskrigen, verdensrevolusjonen som jeg med uhyggelig klarhet så komme. I alle disse femten år har jeg urokkelig fulgt en klar og ubrutt linje, nemlig å søke å redde det norske folk fra krig, kaos og kommunisme og å sikre Norges plass og innsats under de omveltninger og nydannelser som var under utvikling.

Allerede i 1918 i Petersburg hadde jeg i erkjennelse av den verdensomveltning som bolsjevismen innvarslet, utarbeidet linjene for et nasjonalt og sosialt program som gjennomført vilde gjenreise de nasjonale verdier, skape sosial rettferd og gi alle arbeid og således skulde kunne rykke mulighetene vekk for en kommunistisk utvikling i Norge og i Norden.

Det ble seinere Nasjonal Samlings program. Da jeg så kom heim til Norge, grunnla jeg så den nordiske folkereising som bygde på de samme retningsting og tok særlig sikte på at de nordiske folk i videste forstand, briter, tyskere og skandinaver skulde slutte seg sammen i ærlig forståelse av samarbeid for å møte den bolsjeviske fare som truet dem alle. Da jeg ble forsvarsminister i bonderegjeringen ble jeg imidlertid av partipolitikerne med Hambro i spissen tvunget til midlertidig å innstille dette arbeid. Imidlertid lyktes det meg dog som forsvarsminister ved Menstad i

1931 å stoppe i fødselen det forsøk på bolsjevikrevolusjon som den gang ble satt i gang over hele landet etter telegrafisk anvisning fra Moskva av den samme bolsjevik-agenten Furu-botten, som nå opererer her i landet som øverste leder av den kommunistiske opprørsbevegelse.

Kommunismens forrederske virksomhet i Norge.

I 1932 avslørte jeg for Stortinget den landsforrederske virksomhet til kommunistene og enkelte av Arbeiderpartiets ledere. Med to tredjedels flertall gav Stortinget meg rett, og massen av folket var av samme mening. Men med den gamle partipolitikk var det ikke noe positivt å utrette, ikke mulig å skape noe nytt og sterkt som kunne stoppe den skjebnesvangre utvikling. Tvertimot, partipolitikken og klassekampen bare påskyndet utglidningen. Jeg måtte derfor bryte over tvers med partipolitikerne og danne en Nasjonal Samling for i det minste å kunne klart og uavkortet hevde en sunn og sterk linje i nasjonens livsspørsmål, og organisere en fast politisk kjerne som de positive krefter kunde samle seg om når oppløsningen kom. I 7 år førte så vi i Nasjonal Samling med all vår kraft en konsekvent kamp mot kommunismen og for å holde Norge utenfor krigen som vi klart og tydelig så komme nærmere og nærmere år for år, til slutt dag for dag. „Norge nøytralt“ var et av våre mest brukte slagord. Vi var klar over at en krig mellom England og Tyskland ikke bare vilde være en ødeleggende broderkrig mellom Europas største kultur nasjoner, men også ville gi Russland og bolsjevismen sjansen til å undervinge Europa. Under alle omstendigheter vilde Norge da bli trukket inn i krigen. Derfor arbeidet vi også etter evne for en forsoning mellom England og Tyskland, men så mange andre krefter her i landet gjorde sitt beste for å forgifte forholdet mellom disse våre to frendfolk. Og de andre stod likegyldig til dette så alt avgjørende spørsmål.

Da katastrofen kom.

Da så katastrofen for vårt lands vedkommende endelig ble utløst den 8. og 9. april 1940, var det i klar konsekvens av vår tidligere politikk at vi med all kraft gikk inn for å avverge at Norge ble krigsskueplass. Vi dannet en nasjonal regjering og godtok det tyske memorandum av 9. april 1940 som krevde en fredelig besettelse av Norge for å opprettholde fred og orden i Norden under det engelsk-franske angrepet. De tidligere statsmakter rømte og erklærte Tyskland krig, og den tyske besettelse av Norge antok en tid krigerske former, noe som vårt land ellers kunde ha vært spart for. Vi innså klart at det var av avgjørende betydning for vårt standpunkt at det var umulig for Norge og Norden under de daværende forhold å stå seg i en kamp mot Tyskland.

Hele Norden og Sverige med vilde være blitt nedkjempet og vilde måtte dele Polens skjebne mellom Tyskland og Russland.

Vi så også — og med rette — i Tyskland Europas bolværk mot bolsjevismen. Jeg vil ikke her gå nærmere inn på hvorledes vår april-regjering etter knapt en ukes tid ble styrtet ved enkelte norske intriganters kortsynte og skjebnesvangre virksomhet, og

hvorledes Norges frihet og selvstendighet således gikk tapt og landet påført svære finansielle og materielle omkostninger. Når dette intrigespill og den tidligere regjeringens politikk ikke har hatt mere ødeleggende følger for landet enn det hittil har hatt, så er det ikke disse menns fortjeneste, men det skyldes utelukkende min og Nasjonal Samlings innsats, hvorved det etterhånden også lyktes å arbeide Norge opp av en ødeleggende og ulykkelig stilling som det således var bragt ut i. Jeg antar derfor at bedre enn all negativ kritikk og hysterisk fordømmelse passer kanskje for oss en sats av den kjente danske folkerettslærde Erik Bruell i en vitenskapelig folkerettslig avhandling for flere år siden i Nordisk tidsskrift for internasjonal rett, hvor det heter:

„Det statsoverhode, den regjering, respektive de embedsmenn som stiller seg til okkupasjonsdisposisjon, fortjener så langt fra i den anledning å betegnes som overløpere eller liknende, at de tvertimot derimot gjør deres land en tjeneste som etter omstendighetene er vesentlig større og ikke stiller mindre krav til mot og personlighet enn med våpen i hånd å motsette seg en besettelse, for slett ikke å tale om ved flukt å unndra seg sine forpliktelser.“

Uttrykket „til okkupasjonsdisposisjon“ er ikke det rette uttrykk for vårt vedkommende. Men ellers tillater jeg meg fullt ut å ta denne folkerettslige anerkjennelse til inntekt så vel for meg personlig som for den nasjonale norske regjering og hele vår nasjonale samlingsbevegelse.

Vi har hevdet Norges interesser.

Jeg føler meg sikker på at selv om denne oppfatning ikke i dag deles av alle mine landsmenn, så vil det bli historiens dom over vår virksomhet i disse fem lange og tunge krigsår. Vi har alltid hevdet Norges og det norske folks interesser, og vi har vært i den stilling at vi har kunnet varetta de norske interesser like overfor okkupasjonsmakten, ulike bedre enn noen annen norsk myndighet vilde vært i stand til.

Vi har også alltid stått fast på det standpunkt at Norge er et fritt, selvstendig, udelelig og uavhengelig rike hvis suverenitet bare er midlertidig innskrenket ved en militær okkupasjon. På vår side har vi den hele tid ansett denne okkupasjon som en fredelig og ikke fiendtlig besettelse, hvis erklærede formål var å sikre freden i Norden og Norge mot angrep og derved yte de skandinaviske folk sikkerhet for at deres land ikke ble slagfeldt og kanskje skueplassen for de frykteligste krigshandlinger. Vi oppnådde også okkupasjonsmaktens, så vel som der Führers og den tyske riksministers og Reichskommissars gjentatte ganger avgitte offisielle erklæringer om at når denne oppgave var uttømt, skulde Norges selvstendighet gjenopprettes i videste omfang. Denne vår politikk har vært og er overensstemmende med Norges nasjonale interesser og varetagelsen av folkets eksistens, og også i virkeligheten i samsvar med hele det norske folks nøytralitetsvilje, som hverken ønsket krig eller bolsjevisme.

Den er også en logisk og naturlig fortsettelse og konsekvens av Nasjonal Samlings iherdige og vedvarende kamp i årene før verdenskrigen for å redde Norge fra krigen og kommunismen. Ved denne politikk og regjeringens og Nasjonal Samlings innsats for øvrig har folkets liv stort sett kunnet gå sin daglige gang i krigsårene, og landets forsvinger kunnet sikres bedre enn i de fleste krigsrammede land. Samtidig er det også lykkes vårt riksstyre å bevare den norske administrasjon intakt og spare

landet og folket for mange og store lidelser og offer og også å skape grunnlaget for et nytt norsk folkesamfunn, for en sosial nyordning som svarer til utviklingens krav og folkets tarv.

Norges faktiske og lovlige regjeringsmakt.

I enkelte ting har vi kanskje feilet, og i mange ting har vi under krigens trykk ikke nådd hvad vi tilstrebt. Men ingen kan med rette benekte vår ærlige vilje og heller ikke at vi også virkelig har gjort en stor innsats for land og folk. Idet jeg slår fast disse historiske kjendsgjæringer, vil jeg også understreke og gjøre kjent for alle at den nasjonale norske regjering er Norges lovlige og faktiske regjeringsmakt. Enhver norsk statsborger plikter derfor å vise dette riksstyre lojalitet og lydighet, det og intet annet, inntil vi eventuelt blir avløst på lovlig vis av annen lovlig regjeringsmakt her i landet. Jeg vil også understreke at dette riksstyre er et norsk styre og ikke innsatt av okkupasjonsmakten. Det ble dannet av meg som selvstendig norsk politisk fører for den eneste resterende politiske organisasjon i landet, ved norsk rettsakt, etter at Norges høyesterett hadde uttalt seg om lovligheten av et sådant skritt, og derpå anerkjent av okkupasjonsmakten som Norges regjering. Regjeringens ministre utnevnes og entlediges av Ministerpresidenten, ikke av okkupasjonsmakten, og landets styre ledes i samsvar med grunnloven og den norske regjeringens kunngjøring av 5. februar 1942.

Det burde være ganske klart for alle at forsøk på å fjerne dette riksstyre med ulovlige midler ueverlig vil kaste landet ut i uoverskuelige vanskeligheter og ulykker, med kaos, arbeidsløshet, sult og elendighet. Alle ansvarsbevisste nordmenn må i samarbeid og gjensidig forståelse søke å løse på fredelig måte de svære problemer som vårt land står overfor. Vi på vår side er villig til å samarbeide med alle lojale og positive krefter som går ærlig inn for folkets vel og Norges beste. Og jeg vil samtidig ta avstand fra enhver mulig tendens innen våre rekker til å gå med på kompromiss når det gjelder våre nasjonale og sosiale prinsipper. Det vilde til slutt bare føre til ren selvoppgivelse og til frafall fra det som vi har gått inn for. Ved tvertimot å holde fortsatt fast og urokkelig på vår hittil ubrutte linje kan vi i Nasjonal Samling oppfylle vår misjon og bidra vårt til å redde land og folk. Jeg er villig til ethvert offer som kan sikre vårt folks framtid, men vi er ikke villig til å gjøre oppofrelser og innrømmelser som kan sette den framtidige utvikling i fare. Vi akter ikke å svikte vår sak og heller ikke å prisgi landet, våre landsmenn og kampfeller til lovløshet og bolsjevisme.

Regjeringen er villig til samarbeid med alle positive krefter.

I et ekstraordinært statsråd på Oslo slott den 29. april gav regjeringens medlemmer sin fulle tilslutning til de synspunkter jeg ovenfor har framholdt. Den nasjonale norske regjering fortsetter å utøve regjeringsmakten og er rede til å samarbeide på bred basis og i videste omfang med alle andre positive krefter i dette land, og jeg vil stå fast at regjeringen med alle lovlige midler vil opprettholde ro og orden og fortsatt gjøre sitt ytterste for å hindre at Norge blir skueplass for borgerkrig. Jeg vet at denne politikk er i samsvar med det overveldende flertall av det norske folk. Men like overfor den borgerkrigs- og nasjonale selvmordspolitikk som drives av visse elementer ute og heime, som bare kan føre til svære lidelser for landet og den enkelte, vil

jeg på det alvorligste henstille til alle landsmenn å være besindige og lojale i denne skjebnesvangre tid, slik at det med alle gode krefters forente anstrengelser på tross av alle farer og vanskeligheter kanskje allikevel kan lykkes å skåne Norge for å bli skueplassen for en borgerkrigsforbannelse og for ødeleggende krigshandlinger og redde norske folk fra å bli bolsjevismens bytte. Dette er og blir vår hovedoppgave, en hovedoppgave som på de enkelte punkter faller sammen med oppgaven til den tyske forsvarsmakt i Norge i den utstrekning denne også har som formål å holde Norge intakt, sikre ro og orden i landet, avvise angrep på landets grenser og verne det mot bolsjevismen. De norske væpnede avdelinger — det vil jeg oppriktig understreke — har da utelukkende til oppgave, som et norsk ordensvern og under norsk kommando og overledelse å beskytte norsk liv og eiendom og sikre ro og orden, og derved garantere en fredelig utvikling i landet, altså en rent politi- og sikkerhetsoppgave.

Hvad Norges arbeidstjeneste angår, så er hennes formål klart uttrykt i lov av 25. mars 1943. Heri er det ikke skjedd noen endring, idet Arbeidstjenesten ikke vil bli satt til andre oppgaver en den hittil har hatt. Enhver annen utlegning av dens formål og virksomhet er i strid med Arbeidstjenestens idé og med kjendsgjærningene.

Det gjelder å bevare vårt land - -

Et hovedpunkt må vi i den alvorlige og skjebnesvangre utvikling alltid ha for øye. Det som vi i dag står overfor er ikke et isolert norsk eller nordisk problem, det er et europeisk problem. På den annen side må vi være klar over at for oss gjelder det først og fremst å bevare vårt eget land så uberørt av ytre og indre krig som overhodet mulig. Derved bidrar vi også mest virkningsfullt til det heles redning, hvorav igjen til syvende og sist også redningen av vårt eget land avhenger.

På mange måter minner den nuværende situasjon om situasjonen i 1814. Også da var Danmark og Norge knyttet til et europeisk fastlandssystem som brøt sammen under Englands og Russlands slag og ble etterfulgt av en dominerende russisk innflytelse over hele Europa. Norge reddet seg den gang på en merkkelig måte frelst og fritt ut av verdenssjormen. Noe er situasjonen langt mere komplisert og farlig enn i 1814. I første rekke på grunn av bolsjevismen og krigens totale og fryktelige karakter, verdenskrigens så omfattende og dyptgripende natur, men også og i særlig grad fordi at disse forhold har bevirket en sorgelig splittelse i vårt folk. Skilsmidertid det norske folk kunne berges gjennom dette ragnarokk, så kreves det av alle nordmenn, av alle norske kvinner og menn og av norsk ungdom et liknende fedrelandssinn, en liknende offervilje og en liknende gudsfrykt og tillit til en guddommelig styrelse som besjelet våre fedre i 1814.

Våre fedres eksempel.

Jeg vil derfor slutte med de ord som Christian Magnus Falsen uttalte på Eidsvold 17. mai 1814:

„La oss stille oss våre forledres eksempel for øynene og erindre at kraft, mot og enighet overviner alle vanskeligheter. La oss erindre hva vi er vårt fedreland, vår ære, oss selv og våre etterkommere skyldig. La oss ikke handle således at våre barn og barnebarn skal forbanne vårt minne. Gjennom oppofrelser og farer skal vi kanskje kjempe oss fram til det store mål. Men herlig vil lønnen være, stort vil vårt land bli i historiens årbøker.“

Slik resonnererte våre fedre for 130 år siden. Landsmann, vis du det samme fedrelandssinn, den samme ansvarsbevissthet og æresfølelse, kraft, mot og enighet.